

Наводнението.

Слънцето фърляше единъ веселъ снопъ лучи прѣзъ полуотворений прозорець. Облѣгната отпуснато на възглавницата си, въ едно положение пълно съ нетърсена безгрижна прѣлестъ, нѣжната и чувствителна госпожа Милица Арсениева, дочиташе най-занимателната и сърдцеплѣняюща глава на старий френски романъ: „la Dame de Monsoreau“ отъ Дюма.

Тя слѣдеше съ трепетни прѣмирания на сърдцето страшнитѣ примеждии на героя, изъ които той излизаше здравъ и читавъ, за да налети на други, още по-ужасни; тя съ тревога безкрайна дѣлеше вълненията му, прѣживяваше опасноститѣ му и тържествуваше съ сълзи на очи избавленията на симпатичния любовникъ на Диана Монзоро!

Тя биде прѣсѣчена въ четенето си отъ гласа на мъжъ си, който влѣзе въ стаята:

— Милице, желашъ ли да те расхощ на Ючъ-Бунаръ?

— Какво ще диримъ тамъ?

— Да видимъ наводнението: Княжевската рѣка е прѣлѣла и потопила цѣлъ Ючъ-Бунаръ. Езеро е станало. Къщята, като острови се показватъ срѣдъ водата... Интересна гледка! Казватъ, — завърши Арсениевъ изрежда-